

המראה העגום: אסירות בכלא נווה תירצה' בתור לארוחת צהריים

איים רבים מהאסירים שם מיפלט מהעולם החיצוני, מרגישים שם את עצמם בבית יותר מאשר בכיתם. ואילו בנווה-תירצה, שתנאיו דומים, יחסית, לבית-הבראה מעולה — חיות האסורות במתח בלתי פוסק, תוך צי" פיה ליום השיחרור.

מאחר שרובן פרוצות — עיסוק ש" אינו מוסיף, כידוע, רבות לבריאות הנפש — טעון הנוף האנושי במקום מיטען עצום של תיסכול ומרירות. באמצע ארוחת-הבוקר עלולה הבילת גבינה להתעופף באחרי, לניחות על פרצופה של אסירה. צורת הלעיטה

הפורצת והזונה

שתיים מאסירות נווה-תירצה: רינה א. (ימין) היושבת באשמת פריצה, וכרמלה נ. פרוצה. הנוהג הפסול של הסוואת עיני האסירות בפסים, רק מוסיף לחיזוק תדמיתן השלילית בציבור, הופך את רינה הסימפטית וכרמלה היפהפייה להפליא, לדמויות אימתניות, המעוררות התנגדות.

לצופיהי אבל אחרי כל התיקים והמשפטים שלי, העבירו אותי לפה, מושכת היא בכי תפיה בהשלמה.

כרמלה נ. הכירה בגיל 14 בחור שהבטיח לה את השמים. רק שיחשכו קודם קצת לחתונה. היא התחילה לחסוך בתוכי גית החיסכון המהירה ביותר תחת השמש, נתפסה, נשלחה לצופיהי, כרחה, חורת לחי סוך, נתפסה על שידול, יושבת מזה שישה חודשים.

לאחר שלוש שנים במיקצוע, עוד לא התקש אופייה הייחודית. כציפור דרוו, כל מה שהיא רוצה זה לחזור לחיי החופש שלה. אני סופרת את הימים כבר, היא מספרת. שמעתי שבחוף הולכים כבר ב' אופנה של מידי ומאקסי, אני מתה לראות את עצמי בה.

לשושנה א. סיבה קצת יותר רצינית: שני ילדיה, שושנה היא אחת הפורצות המעטות, והידועות, בתל-אביב. שמונה שנים היתה יוצאת ונכנסת חליפות לנווה-תירצה, נשבעת שונו הפעם האחרונה. לפני חמש שנים השתחררה בפעם האחרונה, החזיקה מאז מעמד, פירנסה את ה'

ילדים — שנולדו לה מחוץ לנישואין — מעבודה במלצרות ומשקיבית. לפני חודשיים הגיעה שוב לנווה-תירצה. גנבה ארבעים ל"ג, ונשפטה לשנה וחצי. "אנחנו בוכות כל היום", מסכמת דניס אורביין, תיירת מקנה השפטה על הברחת חשיש. כל היום וכל הלילה. ביום — בלב. כלילה — גם בדמעות.

חמישה חודשים

בלי ראוי

ריא עצמה הגימה השבוע סיבה טובה לכך. בנווה-תירצה אין מראות, כדי שאסירות לא תוכלנה להשתמש בשיכירי הזכור כית לנטיון התאבדות. בשבוע שעבר, לכבוד פורים, הגיע לנווה-תירצה צוות של חברת רבצון כדי לאפר את האסירות ולהדריך ריכין בנושא. דניס תפסה את הראי שהגיחה אחת המאפרות על השולחן, לא יכלה להניחו מידה דקות ארוכות. "חמישה חודשיים לא ראיתי את עצמי בראי", הסבירה בדמעה.

כך, בצורה אירונית, מתהפכים היוצרות. בתי-הסוהר לגברים בארץ, שברבים מהם החיים הם ללא נשוא והתנאים נוראים, מוציאים

המאדאם
בשערה הבלונדי של רבקה ה. כבר מציינה השביעה. בת 42, מאחוריה שנים ארוכות של זנות וניהול בית-בושת. כמו האחרות יושבת גם היא על קוצים ומונה את השעות הארוכות עד לשיחרורה.

החשודה ברצח

— חובשת של בית-הסוהר) בשימלה הי אורחית בה חזרה לפני כן מבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, שם מתנהל משפטה. היא חשודה בכך שרצחה את בעלה ב"קלצ'ניקוב" שהביא עימו בחופשתו מהמח' לואים, נתונה במעצר עד תום המשפט. לדברי הסוהרות, היא נמצאת עדיין בהלם.

שלה לא מצאה חן בעיני היושבת מולה. כיכר לחם עפה בחזרה, ומתפוצצת מהומה כללית. עגבניות, סטירות וקללות נורת לכל הכיוונים, קפה נשפך על הקירות. כך נפרק חלק מהמתח.

לא תמיד המתח אליים. עליוה ר. היא אחת השקטות במקום. לבושת גרביים קרוי עות ומדולדלות, מוזנחת כראה, היא מסתובבת דוממת בין חברותיה. היא שפטה על שידול, וילדתה הקטנה הועברה לאומ"נה* מדי יום היא ניגשת למנהלת: "או שתביאי לי את הילדה לכאן, או שתביאי אותי אל הילדה. אם לא, אני אתאבד." הני (המשך בעמוד 28)

* מוסד לטיפול בילדים עזובים.

* מוסד לנערות עברייניות.